

Βόλος Νοέμβριος 2015  
 Από τις αναμνήσεις ενός Μοιράρχου.  
 ΤΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ  
 www.serathan.com  
 «ΜΑΛΙΣΤΑ,ΜΑΛΙΣΤΑ κ. ΑΝΩΤΕΡΕ»  
 ( αληθινές αστυνομικές ιστορίες)

Αν θυμάμαι καλά ήταν καλοκαίρι του έτους 1953 ή '54. Τότε υπηρετούσα ως Υπαξιωματικός στο Επιτελείο της Υποδιοικήσεως Χωροφυλακής Λαμίας, τα γραφεία της οποίας συστεγαζόντουσαν με την υπηρεσία του Β΄ Αστυνομικού Τμήματος σε ένα παλαιό διώροφο κτίριο της οδού Θερμοπυλών και κοντά στη Μαιευτική κλινική του Τσαγκάρη και αναφέρω τον Τσαγκάρη, γιατί έχω τους ...λόγους μου που και οι καλοί μου αναγνώστες αυτού του κειμένου, θα διαπιστώσουν.



Σερ.Αθανασίου

Μέσα στην Πόλη και σε διάφορα σημεία αυτής ήταν διασκορπισμένες οι άλλες υπηρεσίες, όπως για παράδειγμα: η Ανωτέρα Διοίκηση, η Διοίκηση Χωροφυλακής, το Α΄ Αστυνομικό Τμήμα, το Τμήμα Ασφαλείας και νομίζω η υπηρεσία Μεταγωγών, οι άνδρες των οποίων υπηρεσιών κάποια μέρα, κυριολεκτικά «ταρακουνήθηκαν», έτρεχαν δηλαδή και «δεν έφταναν», που λέει ο λόγος.

Η προσφορά υπηρεσιών και ανάλογα του πόστου του καθενός μας σε μάχιμες και επιτελικές υπηρεσίες έβαινε καλώς ,τουλάχιστον εγώ αυτό θυμάμαι για την Υποδιοίκηση στην οποία υπηρετούσα και υπαγόντουσαν οι περίξ της πόλεως Λαμίας Αστυνομικοί Σταθμοί: Ανθήλης, Μοσχοχωρίου, Κόμματος, Λουτρών Θερμοπυλών, Οίτης, Δίβρης, καθώς και τα Φυλάκια Ελευθεροχωρίου και Δραχμάν Αγά.

Αλλά και στην περιφέρεια του συστεγαζόμενου με τη δική μας υπηρεσία Β΄ Αστυνομικού Τμήματος Λαμίας με Αστυνόμο τον Υπομοίραρχο Μιχαήλ Δάρρα έναν ευχάριστο καλοσυνάτο άνθρωπο και ορεξάτο για εργασία, όπως ήταν και ο δικός μας Διοικητής, Μοίραρχος Αλεξόπουλος Κων/νος, που κυριολεκτικά και οι δυο τους θυμάμαι όταν «έσκυβαν» το κεφάλι πάνω σε φακέλους προς διεκπεραίωση, δεν έλεγαν να το σηκώσουν ακόμη και αν είχε παρέλθει το ωράριο εργασίας μας.

Αυτό το θυμάμαι καλά επειδή τόσο εγώ που ήμουνα γραμματέας της υποδιοικήσεως όσο και ο συνάδελφός μου Ζαβός Γιώργος που ήταν στο γραφείο του Β΄ Τμήματος χωρίς να μας το υποχρεώνουν οι προϊστάμενοι μας, ποτέ δεν φεύγαμε από τα γραφεία μας λόγω σεβασμού στα πρόσωπα των διοικητών μας και, αναχωρούσαμε όταν ακούγαμε να κλειδώνουν το γραφείο τους ανάλογα και με την ώρα που ο καθένας τους έφευγε.

Όπως είπα πιο πάνω στην Υποδιοίκηση Χωροφυλακής εκτός από τους έξη Σταθμούς υπαγόντουσαν και δύο Φυλάκια του Ελευθεροχωρίου και του Δραχμάν Αγά. Για την ιστορία λοιπόν αυτών των υπηρεσιών αναφέρω πως οι κατά καιρούς υπηρετούντες σε εκείνα τα φυλάκια υπαξιωματικοί και χωροφύλακες, παρά του ότι δεν είχαν πολύ δουλειά να διεκπεραιώσουν, ερχόντουσαν σε επαφή με πολλούς ανθρώπους τους ποίους στη συνέχεια γνώριζαν και μπορώ να πω ότι πολλοί εξ αυτών των ανδρών στάθηκαν τυχεροί, με εκείνη τη γνωριμία.

Θυμάμαι ένα συνάδελφο από χωροφύλακας με τις πενταροδεκάρες που έπαιρνε ως μισθό, με μια τέτοια στιγμιαία γνωριμία άλλαξε η ζωή του, αφού παράφορα τον ερωτεύτηκε η αγαπημένη θυγατέρα ενός πλοιοκτήτη.

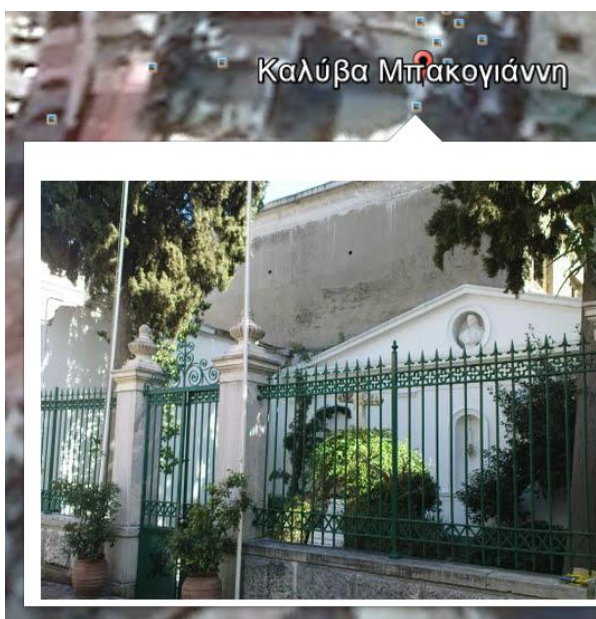
Ένας άλλος επίσης συνάδελφος από «κλητήρας» έγινε...«Δήμαρχος» και τούτο γιατί, εκτός από την ερωτευμένη θυγατέρα ενός γαιοκτήμονα την οποία με μεγάλη ευχαρίστηση

«φορτώθηκε» στην πλάτη του, έγινε αφεντικό σε εκατοντάδες στρέμματα βαμβακοκαλλιιεργειών, πλέον δύο μεγάλων για τότε ξενοδοχειακών μονάδων, ιδιοκτησίας των γονιών της πολύφερνης συζύγου του.

Εκείνα τα «τυχερά» φυλάκια βρισκόντουσαν σε θέσεις κλειδιά. Του Ελευθεροχωριού στο Όρος Οίτη δίπλα στο «Χάνι Καρανάσιου, στο γνωστό Μπράλο) και του Δραχμάν Αγά πάνω στον παλιό δρόμο Θεσσαλονίκης-Αθηνών, κοντά στο Δομοκό με διαδρομή από Λαμία για Θεσσαλονίκη, στο Όρος Όρθρυς και δίπλα επίσης στο συνώνυμο «Χάνι Δραχμάν Αγά». Τότε, δεν υπήρχε η Λεωφόρος Θεσσαλονίκης-Αθηνών μέσω Καμένων Βούρλων με την πασίγνωστη στάση παντός τροχοφόρου στο Κέντρο Λεβέντη και, φυσικά ήταν ανύπαρκτος και ο φαρδύς δρόμος, το γνωστό δηλαδή πέταλο του Μαλιακού στα Θερμοπύλια, στο οποίο πολλοί συνάνθρωποί μας έχουν δυστυχώς αφήσει την τελευταία τους πνοή, ανάμεσα σε άμορφες στραπατσαρισμένες μάζες σιδηρικών.

Τα χιλιάδες-τότε- από τα δύο Χάνια και σε καθημερινή βάση διερχόμενα αυτοκίνητα, αλλά και πριν από τα-τότε χρόνια- που πέραναν κάρα και άμαξες φορτωμένες με διάφορα είδη εκεί «ξεπέζευσαν» για λίγο έστω ξεμούδιασμα οδηγών και επιβαινόντων σε αυτοκίνητα, στα δε παλαιότερα χρόνια ακόμη και διανυκτέρευση σε αγωγιάτες, επιβάτες αμαξών και αλόγων που έσερναν εκείνες τις άμαξες ή κάρα.

Εκείνα τα παλαιότερα δικά μου χρόνια δεν υπήρχαν πάνω στο δρόμο τα σημερινά εστιατόρια και λοιπές καφετέριες. Δικαιολογημένα λοιπόν οι Χωροφύλακες που υπηρετούσαν σε εκείνα τα δυο φυλάκια με τόσο διερχόμενο κόσμο και κοσμάκη γνώριζαν ακόμη και «χαμηλοβλεπούσες» με τις οποίες προέκυπταν ευχάριστες καταστάσεις.



Σκοτωνόντουσαν θυμάμαι εκεί στη Λαμία μεταξύ τους οι άγαμοι και ο σιωπηλός τους «πόλεμος» καλά κρατούσε ακόμη και με πολιτικές παρεμβάσεις μέχρις ότου οι πιο τυχεροί πάρουν στα χέρια τους Φύλλο Πορείας που να έλεγε « Δια τον υφ' ημάς Χωροφύλακα «τρεχαγυρεβόπουλο» απερχόμενο εντεύθεν ίνα παρουσιαστεί στο Φυλάκιο Ελευθεροχωριού ή Δραχμάν Αγά, εις ου την δύναμη τοποθετείται συνεπεία της υπ αριθ. τάδε διαταγής».

Αναφέρθηκα στα φυλάκια και σε σιωπηλούς ακήρυκτους πολέμους αγάμων ανδρών επειδή κάποια μέρα ένα όργανο που υπηρετούσε στο Δραχμάν Αγά και για λίγες μέρες δι' υπηρεσιακούς λόγους έπρεπε να βρίσκεται μέσα στη Λαμία, κυριολεκτικά

**Λαμία: Οδός Καλύβα Μπακογιάννη και  
κενοτάφιο του Θανάση Διάκου.**

μας αναστάτωση όλους βάζοντας «λυτούς και δεμένους» προκειμένου να πετύχει την διακοπή εκείνης της ολιγοήμερης απόσπασής του, στην πόλη της Λαμίας.

Ας μπω όμως στο κυρίως θέμα το οποίο έχει σχέση τόσο με τον τίτλο αυτού του κειμένου, όσο και με τα μέχρι τώρα εξιστόρησα.

Στην Λαμία, κοντά στην Πλατεία Λαού και σε ένα δρόμο πλάτους περίπου πέντε μέτρων, νομίζω ονομάζεται Καλύβα Μπακογιάννη( λέγεται πως το Διάκο τον σούβλισαν έναντι μιας καλύβας που έμεινε ένα γεροντάκι ονόματι Μπακογιάννης, γι' αυτό και ο δρόμος πήρε το όνομά του).

Ο δρόμος αυτός που βρίσκεται το κενοτάφιο του Ήρωα της Επανάστασης του 1821 Θανάση Διάκου και, που ενώνει τις δύο πλατείες Λαού και Πάρκου, κάπου εκεί κοντά στο

Διάκο λειτουργούσε ένα κατάστημα ρολογιών. Ανήκε στον ΑΣΤΡΑΚΑ, ένα πανέξυπνο έμπορο και καλοσυνάτο Λαμιώτη, ο οποίος με δόσεις είχε εφοδιάσει χιλιάδες κόσμο με ρολόγια ΑΣΤΡΑΚΑ. Όποια ώρα και αν άκουγες ραδιόφωνο-δεν υπήρχαν τα χαζοκούτια των TV- πρώτη και καλύτερη η διαφήμιση, κάπως έτσι.

**«ΡΟΛΟΓΙΑ ΑΣΤΡΑΚΑ, ΌΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ, ΤΡΕΞΤΕ ΓΙΑΤΙ ΕΞΑΝΤΛΟΥΝΤΑΙ,ΛΙΓΑ ΑΠΟΜΕΙΝΑΝ, ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ. ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΑΣ, Ο ΑΣΤΡΑΚΑΣ, ΘΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙ ΠΙΟ ΌΜΟΡΦΟ»!**

Και ο κόσμος μικροί-μεγάλοι, προκειμένου να κάνουν πιο όμορφο τον καρπό του χεριού τους έτρεχε να προλάβει τα ρολόγια ΑΣΤΡΑΚΑ μήπως και «εξαντληθούν»!

Θυμάμαι οι περισσότεροι των συναδέλφων μου- πρώτος και καλύτερος εγώ- για να μη



**Λαμία: Πλατεία Πάρκου**

υστερώ στην ομορφιά του χεριού μου- μια που στη φάτσα δε βλεπόμενα- και, επειδή υπήρχε το μεγάλο αβαντάζ των πολλών δόσεων, φορούσα τέτοιο ρολόι, κάνοντας το χέρι μου πιο όμορφο, κατά τα λεγόμενα του ΑΣΤΡΑΚΑ.

Μάλιστα για να βλέπουν την ομορφιά του χεριού μου οι όποιοι γνωστοί, άγνωστοι ή και οι παντελώς ξένοι που με πλησίαζαν, όλο την ώρα κοίταζα στο δεξί μου καρπό. Οι άλλοι συνάδελφοι ίσως να το

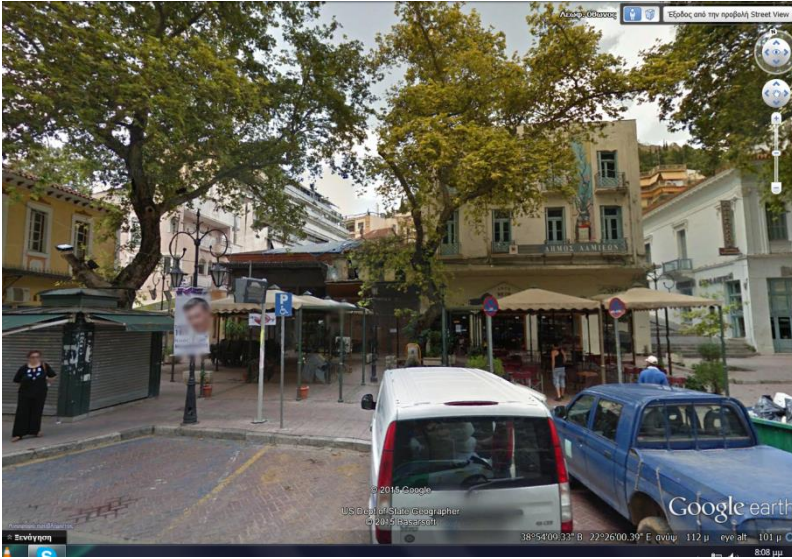
φορούσαν στο αριστερό τους περικάρπιο και το μανίκι του υποκαμίσου τους αυτού του χεριού να ανασήκωναν κάθε τόσο για να δουν δήθεν την ώρα στο ρολόι ΑΣΤΡΑΚΑ που ως εκ θαύματος έκανε πιο όμορφες και τις δικές μας χερούκλες. Πλάκα είχαμε όλοι μας!

Και εκεί που όλα ήταν ήσυχα, ιδιαίτερα από πλευράς έννομης τάξης και εμείς τα αστυνομικά όργανα βρισκόμαστε σε ευχάριστο σημείο με την όποια ρουτίνα μας, τα δε ρολόγια ΑΣΤΡΑΚΑ, παρά την «εξαντλησή» τους-όπως έλεγε η διαφήμιση- συνεχώς οι βιτρίνες του καταστήματος γέμιζαν με νέες παραγγελίες οι οποίες άδειαζαν με ικανοποιητικό ρυθμό και το πουγκί του υπέροχου εκείνου Λαμιώτη δικαιολογημένα γέμιζε και όπως έλεγε ο ίδιος αυτό γινόταν επειδή :«είχε βρει μια χρυσή πηγή στα στήθη γαλακτερής Ρουμελιώτικης Αγελάδας»!

Εκεί λοιπόν που όλα ήταν ήσυχα, ο κόσμος κοίταζε τη δουλειά του, ο Ασπρακάς, ο καλός εκείνος επαγγελματίας με χίλιους δυο τρόπους προσπαθούσε να φέρει περισσότερο κόσμο στο κατάστημά του προκειμένου να τους κάνει τα χέρια τους πιο όμορφα έστω και με πολλές δόσεις αγοράς ενός ρολογιού και, εκεί που η δική μας των αστυνομικών η ρουτίνα συνεχιζόταν χωρίς αστυνομικές κινητοποιήσεις και στενοχώριες, ήρθε το αναπάντεχο που αναστάτωσε ολόκληρη την πόλη, τις αστυνομικές αρχές και πιο πολύ τον καλό φίλο ΑΣΤΡΑΚΑ.

Ένα πρωινό όλος ο κόσμος μάθαινε το φοβερό καταστρεπτικό τσουνάμι το οποίο την προηγούμενη νύκτα είχε περάσει από το δρόμο που βρίσκεται το κενοτάφιο του δικού μου συμπατριώτη Θανάση Διάκου. Και περνώντας εκείνος ο σίφουνας έπληξε μόνο τη βιτρίνα του καταστήματος ΑΣΤΡΑΚΑ την οποία κυριολεκτικά κατέστρεψε. Όλα τα ρολόγια είχαν κάνει φτερά. Οι κλειδαριές είχαν εξαφανιστεί, η τζαμαρία σε μικρά κομμάτια βρισκόταν διασκορπισμένη τόσο στο στενό δρόμο όσο και στο εσωτερικό του καταστήματος, ο δε Ασπρακάς, εκείνος ο γελαστός και χαρούμενος Λαμιώτης, είχε τα χάλια του και ως εκ θαύματος γλίτωσε το εγκεφαλικό.

Ανάστατο το Τμήμα Ασφαλείας, ο Διοικητής του οποίου Μοίραρχος ΤΣΑΝΤΗΣ Πέτρος, ένας πανέξυπνος άνθρωπος και πετυχημένος στη δουλειά του αστυνομικός, όπως και οι άνδρες αυτού, δεν γνώριζαν ανάπαυση και έκαναν τα αδύνατα δυνατά, έστω και με τα πενιχρά μέσα που υπήρχαν τότε, για την ανακάλυψη των δραστών.



Για μέρες ο κόσμος την κουβέντα του Ασπρακά είχε στα χείλη του. Και επειδή η δύναμη του τμήματος ασφαλείας βρισκόταν σε μικρό αριθμό, ενισχύθηκε και από άλλους συναδέλφους διαφόρων υπηρεσιών. Εμείς από την δική μας υπηρεσία στείλαμε κάπου πέντε άνδρες τους οποίους πήραμε από τους Σταθμούς ΑΝΘΗΛΗΣ, ΜΟΣΧΟΧΩΡΙΟΥ και Φυλάκιο ΔΡΑΧΜΑΝ ΑΓΑ.

**Λαμία: Πλατεία Λαού .Σημείωση .Η οδός Καλύβα Μπακογιάννη συνδέει τις δυο πλατείες,Λαού και Πάρκου.**

Οι μέρες όμως περνούσαν και οι διαρρήκτες παρέμειναν ασύλληπτοι προς μεγάλη στενοχώρια Ασπρακά και Αστυνομικών Αρχών, μπορώ δε να πω και όλων των κατοίκων της Λαμίας επειδή και εκείνοι είχαν δεθεί με τους λεπτοδείκτες των ρολογιών του συμπαθούς εκείνου επαγγελματία, ο οποίος μέσα σε λίγη ώρα είχε σχεδόν καταστραφεί, χάνοντας ολόκληρη περιουσία.

Μια μέρα πλησίαζε μεσημέρι όταν ξαφνικά ανοίγει η πόρτα του γραφείου μου και μπαίνει σ' αυτό ένας γεροδεμένος άνδρας με βαριά φωνή.

-Καλημέρα παιδιά, ο Διοικητή σας απουσιάζει? Από το γραφείο του που πέρασα, δεν είναι μέσα.

-Καλημέρα γιατρέ, δεν απουσιάζει ο κ. Μοίραρχος, κάπου πήγε και θα επιστρέψει γρήγορα, καθίστε.

-Εσύ που ξέρεις ότι εγώ, είμαι γιατρός?

Γέλασα και...

-Πως δεν σας ξέρω, αφού η γυναίκα μου, στην κλινική σας, γέννησε την κόρη μου.

Έσκασε στα γέλια, είπε δήθεν παραπονούμενος πως «δεν μπορώ πουθενά να κρυφτώ, ούτε και από χωροφύλακες» και κάθισε κοντά μου. Ήταν ο Μαιευτήρας Τσαγκάρης, ένας καλόκαρδος και πασίγνωστος άνθρωπος, ο οποίος χιλιάδες παιδιά είχε πρώτος κρατήσει στα δικά του χέρια, φέρνοντάς τα με προσοχή και επιστημονική ευθύνη στο φως, της πρώτης δικής τους μέρας ζωής !

Τον κέρασα καφέ και περίμενε τον Διοικητή μας, τον Μοίραρχο Αλεξόπουλο Κωνσταντίνο.

-Γιατρέ, μήπως μπορώ εγώ να σας εξυπηρετήσω ?

-Δεν νομίζω, αλλά θα σου πω τι θέλω. Πριν λίγες μέρες φέρατε από το Φυλάκιο ΔΡΑΧΜΑΝ ΑΓΑ τον χωροφύλακα τάδε .Αυτό το παιδί πρέπει να επιστρέψει στη θέση του γιατί εκεί σε κάποιο μικρό σπιτάκι, κοντά στο φυλάκιο, έχει φέρει τη μάνα του απ το χωριό του η οποία με την απουσία του υποφέρει η καημένη ακόμη και από το φαγητό, πέρα του ότι φοβάται τις νύχτες που μένει μόνη της ανάμεσα στα τσακάλια και λύκους πάνω στο Βουνό. Δεν έχει βλέψεις και άλλα παιδιά να πάει να μείνει και εκτός αυτού, μια αγράμματη γυναίκα ντρέπεται να ζητήσει και κάποια βοήθεια από τον εκεί Φυλακιάρχη .

-Ναι είναι αλήθεια γιατρέ, εγώ στην προκειμένη περίπτωση δεν μπορώ να κάνω τίποτε, επειδή αυτό το Χωροφύλακα τον έχουμε στείλει για ενίσχυση στο Τμήμα Ασφαλείας και εκτελεί εκεί υπηρεσία.

-Καλά, αν δεν ενοχλώ θα περιμένω το Μοίραρχο. Και- μια που δεν ενοχλούσε- περίμενε τον Αλεξόπουλο, ο καλός γιατρός.

Δεν άργησε να έρθει ο Διοικητής μας και έκανε τόση χαρά που είδε το γιατρό ο οποίος του είπε τι ήθελε.

-Γραμματέα, πάρε τηλέφωνο τον υπενωμοτάρχη στο Φυλάκιο και πες του να στείλει αύριο το πρωί ένα χωροφύλακά εδώ. Και εσύ- μόλις έρθει- να τον στείλεις στο τμήμα Ασφαλείας σε αντικατάσταση του προστατευόμενου του γιατρού μας. Εγώ θα ενημερώσω-συνεχίζει να μου λέει ο προϊστάμενος μου- το Διοικητή Ασφαλείας, γι' αυτή τη μεταβολή. Και κάνε γρήγορα για να γλυτώσουμε τη γριά μάνα του παλικαριού από καμιά Αλεπού ή Τσακάλι. Είπε αυτά σε μένα ο Αλεξόπουλος, γελάσαμε και πιο πολύ γέλασε ο Τσαγκάρης ο οποίος φεύγοντας μας ευχαρίστησε όλους, ενώ εγώ τηλεφωνικά μεταβίβασα στον Υπενωμοτάρχη του Δραχμάν Αγά την προφορική διαταγή του προϊσταμένου μας και χωρίς πολλά-πολλά εκείνος, σχεδόν αμέσως μου έδωσε και το όνομα του χωροφύλακα που την άλλη μέρα θα ερχόταν σε αντικατάσταση του συναδέλφου του.

Ύστερα από μια περίπου ώρα: Ντρίν, ντρίν, ντρίν, το κουδούνισμα του τηλεφώνου.

-Παρακαλώ Υποδιοίκηση Χωροφυλακής.

-Από το Πολιτικό Γραφείο του κ. Καλαντζή.

-Καλημέρα σας κύριε,

Ακούτε σας παρακαλώ, πριν λίγο διατάξατε να έρθει αύριο στο γραφείο σας από το Φυλάκιο ΔΡΑΧΜΑΝ ΑΓΑ ο Χωροφύλακας τάδε προκειμένου για ένα διάστημα να εκτελεί υπηρεσία μέσα στη Λαμία. Σας παρακαλώ ακυρώστε αυτή τη διαταγή κατά παράκληση του κ. Υπουργού Καλαντζή, επειδή το όργανο αυτό έχει σοβαρούς λόγους παραμονής του στο εκεί Φυλάκιο.

-Θα το αναφέρω αυτό που μου λέτε στον προϊστάμενο μου, επειδή εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο.

-Όπως θέλετε, καλημέρα σας.

-Κάποια στιγμή και μόλις είδα τον κ. Μοίραρχο Αλεξόπουλο του ανέφερα το τηλεφώνημα που είχα δεχθεί και εκείνος κοιτάζοντάς με ερευνώντας τη σκέψη μου και χαμογελώντας, μου είπε να βρω άλλο Χωροφύλακα από Σταθμό Χωροφυλακής της δικής μας περιφέρειας και τούτο για να μη τα «βάλουμε με Υπουργούς».

-Βάζω και αυτή την ώρα στοίχημα ότι ο Καλαντζής δεν είχε λάβει γνώση εκείνου του περιστατικού, δεν είχε προλάβει άλλωστε. Απλά ο χωροφύλακας πήρε τηλέφωνο στο Πολιτικό του Γραφείο της Λαμίας, είπε τι είπε και όποιος βρισκόταν εκεί άκουσε το αίτημά του και «κατ εντολή του κ. Υπουργού» που θα είχε άγνοια, πήρε τηλέφωνο την Υποδιοίκηση.

Ο προστατευόμενος του Μαιευτήρα Τσαγκάρη έστω και με άλλο αντικαταστάτη γύρισε στη θέση του στο ΔΡΑΧΜΑΝ ΑΓΑ και κοντά στη μάνα του, που όμως, όπως μάθαμε αργότερα, ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΚΕΙ και ούτε είχε ποτέ πάει στο Φυλάκιο, στο οποίο υπηρετούσε ο γιός της.

Εκείνος ο πανέξυπνος Χωροφύλακας που ήθελε να επιστρέψει στο ΔΧΑΧΜΑΝ ΑΓΑ χρησιμοποίησε τον γιατρό Τσαγκάρη επειδή είχε μάθει ότι ήταν φίλος του Αλεξόπουλου, του είπε ένα ψεματάκι για τη δήθεν μάνα του που «υποφέρει μόνη της τόσες μέρες» και πέτυχε το σκοπό του. Γιατί το έκανε? Το έκανε επειδή φοβόταν ότι θα χάσει τα ίχνη της κοπέλας που γλυκοκοίταζε όταν κάθε τόσο εκείνη περνούσε με τον πατέρα της από το ΧΑΝΙ και βλέποντάς την ένοιωθε μια αναστάτωση και, πέρα από αυτή την αναστάτωση, άκουγε στο στήθος του κάποιους ακαθόριστους κτύπους: Τάκα- τούκα/, τάκα- τούκα/,

τάκα-τούκα/ και καμιά φορά μόνο...τα-α-α-α-ά-ά-ά-κα. Και αυτό το εξασθενημένο «τάάάάκα» ήθελε να αποφύγει τη συνέχισή του και έβαζε λυτούς και δεμένους στο να προλάβει τα ανεπιθύμητα.

Σκεπτόμενος τούτα, ίσως και περισσότερα συνέθεσε το σενάριο της μάνας του που τα βράδια μένοντας τελείως μόνη μέσα σε εκείνη την απόλυτη σιωπή, τα «άγρια» κατ' εκείνη, που όμως είναι τόσο όμορφα Έλατα της Όρθρου και, που τα κλωνάρια αυτών των δένδρων, στην αστροφεγγιά και στο χλωμό την όψη φεγγάρι, ακόμη και με ένα έστω ανεπαίσθητο θρόισμα φύλλων, όπως όλοι στη φαντασία μας πλάθουμε, δημιουργούν άγριους δράκους που κρατούν κοφτερές χατζάρες, Λάμιες με κινούμενα πέρα-δώθε απροσδιόριστου αριθμού χεριών και ποδιών ή, ακόμη και άγρια ζώα που είναι έτοιμα μαζί με τους Δράκους και Λάμιες να κατεβούν ομαδικά ή μεμονωμένα από το ύψος που βρίσκονται, κατασπαράσσοντας όποιον συναντήσουν στο διάβα τους.

Και ο καλός γιος προκειμένου να προστατέψει τη μάνα του από τις Λάμιες και τους Δράκους των παραμυθιών κατασκεύασε τα όσα ψέματα είπε, στο γιατρό Τσαγκάρη.

Για την ιστορία: εγώ προσωπικά με τον καλό μας προϊστάμενο Μοίραρχο Αλεξόπουλο και τις οικογένειές μας, το γιατρό Τσαγκάρη και τη Γερμανίδα σύζυγό του, κάποια Κυριακή λίγο αργότερα από το χρονικό διάστημα ικανοποίησης του αιτήματος του χωροφύλακα, ο οποίος επέστρεψε στο Δραχμάν Αγά και κοντά στη μάνα του, που όμως ποτέ δεν είχε πάει εκεί στο φυλάκιο, εμείς λοιπόν οικογενειακώς παραβρεθήκαμε στο γάμο εκείνων των παιδιών.

Αετός στην εξυπνάδα και λεβέντης στην κορμοστασιά ο Χωροφύλακας, όμορφη και πανέξυπνη η χαμηλοβλεπούσα κοπελιά που κάθε τόσο ήσυχη και ντροπαλή περνούσε από το Χάνι με τον πατέρα της και στον οποίο πατέρα της, παρ' ολίγο να του έρθει ταμπλάς, όταν κάποια μέρα κατάλαβε ότι η κόρη του «σαν τρελή και παλαβή» έκανε για το ομορφόπαιδο.

Πολλές αρχικά οι αρνητικές αντιδράσεις του πάτερ φαμίλια, ο Αετός όμως δεν στενοχωριόταν επειδή είχε τη στήριξη της χαμηλοβλεπούσας γαλιάντρας και του γιατρού Τσαγκάρη ο οποίος, με τα όσα λίγα ή πολλά είπε, έπεισε τον σκληρό τότε γονιό να πει το Ναι του. Και απ' ό,τι γνωρίζω ποτέ δεν μετάνιωσε επειδή εκείνο το παλικάρι που σήμερα είναι 80ντάρης και ζει στη Βόρεια Ελλάδα με την 80ντάρα επίσης γαλιάντρα του, με τα καλά του παιδιά και τα καλύτερα ακόμη εγγόνια, τον σεβόταν και τον αγαπούσε, όπως και το φυσικό του πατέρα.

Θα συνεχίσω όμως τη γραφή μου στα αλληλένδετα εκείνα γεγονότα τα οποία, παρά τα εξήντα και πλέον χρόνια που πέρασαν, δεν λένε να ξεχαστούν. Παρακολουθείστε τα.

Με έγγραφη διαταγή του Ανωτέρου μας Διοικητού Χωροφυλακής Στερεάς Ελλάδος Συνταγματάρχου Α (αρχικό γράμμα του επωνύμου του) ένα πρωινό οι εκτός υπηρεσίας άνδρες όλων των αστυνομικών Υπηρεσιών Λαμίας ανεξαρτήτου βαθμού και οι Διοικητές των γύρω από τη Λαμία Αστυνομικών Υπηρεσιών, όπως για παράδειγμα Στυλίδας, Μώλου, Υπάτης, Μακρακώμης και Σπερχειάδος, συγκεντρωθήκαμε στη μεγάλη αίθουσα του αστυνομικού εστιατορίου(δεν υπήρχε άλλη) για να μας μιλήσει ο κ. Συνταγματάρχης.

Γεμάτη η αίθουσα από Αξιωματικούς, Υπαξιωματικούς και Χωροφύλακες. Και κάποια στιγμή νάσου μπροστά μας ο κ. Ανώτερος. Ψηλός, γεμάτος παράσημα, χρυσά γαλόνια και ωραίος μέσα στη στολή του. Με το πιο αυστηρό ύφος που- κατ' αυτόν- έπρεπε να τον δούμε στάθηκε μπροστά μας και όλοι οι εκεί ευρισκόμενοι τον υποδειχθήκαμε με μια δυνατή προσοχή σύμφωνα με τους ισχύοντες κανονισμούς και πολύ καλά κάναμε. Μας είπε ευχαριστώ και έκανε νόημα να καθίσουμε στις καρέκλες μας και χωρίς χρονοτριβή άρχισε να μας ψέλνει τον αναβαλλόμενο.

Δριμύτατες οι παρατηρήσεις του επειδή ακόμη δεν είχαν συλληφθεί οι διαρρήκτες των ρολογιών ΑΣΤΡΑΚΑ, οι δε αυστηρές ματιές που έριχνε στον, με πολιτική περιβολή,

Διοικητή Ασφαλείας Μοίραρχο Πέτρο Τσάντη, ήταν όπως οι αστραπές μιας επικίνδυνης καταιγίδας.

Μας πήρε η μπόρα όλους μας ακόμη και εκείνους που δεν ανήκαν στο τμήμα ασφαλείας επειδή-μας έλεγε- με τις γνωριμίες που διαθέταμε και αν ενδιαφερόμαστε για την αστυνομία κάποια πληροφορία θα μαθαίναμε η οποία μπορούσε να χρησιμοποιηθεί στη σύλληψη των δραστών. Εμείς όμως οι εκτός ασφαλείας-έλεγε- «πέρα έβρεχε» και δεν μας ένοιαζε για την «οργή του κόσμου» και τα όσα σε βάρος της αστυνομίας μурμουρίζαν και τα οποία «μυρμουρητά» κυριολεκτικά-έλεγε- ξευτέλιζαν «τόσες μέρες τώρα» την αστυνομία και περισσότερο το Τμήμα Ασφαλείας.

Ανέφερε το τμήμα ασφαλείας και γύριζε άγριο και αυστηρό το βλέμμα του στο Μοίραρχο Τσάντη Πέτρο, εκείνον τον υπέροχο άνθρωπο που θα προσευχόταν να γίνει σεισμός ,να ανοίξει το δάπεδο κάτω από τα πόδια του και να χαθεί στην όποια ρωγμή του.

Ούτε ανάσα ακουγόταν σε εκείνη την αίθουσα που μοσχομύριζε κιόλας με κάποιο ωραίο πιστεύω φαγητό που ο καλός μάγειρας των αγάμων ανδρών Χωροφυλακής μαγείρευε στο διπλανό μαγειρείο .

Μας είπε πολλά και μπορώ να πω σωστά ο κ. Ανώτερος και μας ζητούσε να βοηθήσουμε όσο μπορούμε στη σύλληψη των ενόχων. Ήταν όμως πολύ νευριασμένος και πολλές φορές στα όσα εκείνος έλεγε ενδόμυχα και ακόμη τώρα πιστεύω ότι μπορεί κάποιος να μη συμφωνούσε, τον άκουγε όμως με προσοχή και τον πρόποντα σεβασμό.

Κάποια στιγμή και αφού κουράστηκε να μας κάνει παρατηρήσεις χωρίς καν να δώσει το λόγο σε Αξιωματικούς ή έστω στο Διοικητή Ασφαλείας που χειριζόταν εκείνη την υπόθεση ετοιμάστηκε να φύγει και πάντα με τεντωμένα τα νεύρα του.

Ένας Αξιωματικός διέταξε προσοχή προκειμένου να αποδώσουμε την πρόπουσα τιμή στον Ανώτερό μας και σύμφωνα με τους ισχύοντες τότε στρατιωτικούς κανονισμούς. Αλλά στην προσπάθεια μερικών συναδέλφων να συμμορφωθούν γρήγορα στο παράγγελμα της προσοχής, αναποδογύρισαν καρέκλες και εκείνος ο θόρυβος του «Γκαπ-γκουπ-γκαπ», μετά τη διάλυση της συγκέντρωσης και παρά τη στενοχώρια μας για ότι είχαμε όλοι ακούσει, το ρίξαμε στο γέλιο και στα συναδελφικά αθώα πειράγματα.

Πολύ πικρό το «ζουμί» το οποίο όλοι εκεί στην αίθουσα αναγκαστήκαμε να πιούμε χωρίς καμιά δυστυχώς(και λόγω Κανονισμών πειθαρχίας, αντίδραση από κανένα μας).Βέβαια στον Μοίραρχο Τσάντη Πέτρο νοερά του συμπαραστεκόμαστε επειδή ανάμεσά μας έχαιρε μεγάλης εκτιμήσεως και σεβασμού λόγω του σεμνού του χαρακτήρα, των πολλών του γνώσεων και της όλης του απόδοσης ως όργανο τάξεως.

Να όμως και το πιο καυτό «ζουμί» της όλης υπόθεσης.

Προχωρώντας προς την έξοδο ο Συνταγματάρχης Ανώτερος Διοικητής μας, γύρισε απότομα το κεφάλι του και αυστηρά κοίταζε τον Μοίραρχο Τσάντη Πέτρο στα μάτια.

-Κύριε Τσάντη.

Σε στάση προσοχής και με πολιτική περιβολή ο Διοικητής Ασφαλείας, απάντησε.

-Διατάξτε κ. Ανώτερε.

- Να μη διαλυθείτε αμέσως, αλλά να φύγεις πρώτα μόνος σου.

-Μάλιστα κ. Ανώτερε

-Θα μεταβείς εδώ κοντά στον Όρχο αυτοκινήτων.

-Μάλιστα κ. Ανώτερε

-Θα τους πεις να σου δώσουν ένα μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο.

-Μάλιστα κ. Ανώτερε.

-Θα διατάξεις τον οδηγό να φέρει το αυτοκίνητο εδώ που είναι οι άνδρες συγκεντρωμένοι.

-Μάλιστα κ. Ανώτερε.

-Θα μπείτε όλοι στην καρότσα του αυτοκινήτου και εσύ θα καθίσεις στη θέση του συνοδηγού

-Μάλιστα κ. Ανώτερε.

-Θα πάρετε το δρόμο της Στυλίδας και θα πάτε στην Αγία Μαρίνα (χώρος παραθαλάσσιος, λέω εγώ).

-Μάλιστα κ. Ανώτερε

-Και θα πέσετε όλοι στη θάλασσα να πνιγείτε γιατί είστε άχρηστοι.

-Κόκαλο ο Τσάντης, χάθηκαν μονομιάς όλα του τα «Μάλιστα κ. Ανώτερε» και κοιτάζε τον Ανώτερο αποσβολωμένος, όπως τον κοιτάζαμε όλοι μας, ενώ εκείνος περισσότερο αυστηρός, μας γύρισε την πλάτη και έφευγε.

Διαλυθήκαμε σιωπηλοί με μόνο γέλιο για το θόρυβο (γκάπα,γκούπα,γκάπ) που είχαν κάνει μερικές καρέκλες στη δική μας προσπάθεια να σταθούμε γρήγορα προσοχή στην αναχώρηση του κ. Ανωτέρου και επιστρέψαμε στις υπηρεσίες μας.

Πρώτη φορά βλέπαμε τον Διοικητή μας τόσο κατσούφη, δεν δεχόταν κουβέντα. Εγώ και ο δακτυλογράφος χωροφύλακας της Υποδιοικήσεως Αυφαντής Χαράλαμπος, παρά του ότι είχε τελειώσει το ωράριο εργασίας μας δεν φεύγαμε από το γραφείο γιατί ο καλός μας προϊστάμενος Μοίραρχος Αλεξόπουλος Κωνσταντίνος, που αργότερα ως Συνταγματάρχης έγινε Διοικητής Σχολής Αξιωματικών Χωροφυλακής και ως Στρατηγός, Υπαρχηγός του Σώματος, είχε κυριολεκτικά τα χάλια του και, δεν θέλαμε να τον αφήσουμε μόνο του.

Από μια θυρίδα μεγέθους τραπεζικών συναλλαγών η οποία έκλεινε με ένα πορτάκι και που συνέδεε εσωτερικά τα γραφεία μας και βρισκόταν στα νώτα του Διοικητού μας, τον βλέπαμε να «σκαλίζει» δήθεν κάποιους φακέλους που είχε στο γραφείο του ενώ στην πραγματικότητα αλλού ήταν το μυαλό του και υπήρχε κίνδυνος να πάθει εγκεφαλικό.

Τόση στενοχώρια ένοιωσε/νοιώσαμε κάπου 70-80 συνάδελφοι διαφόρων βαθμών και, που οι περισσότερες εκείνες αιχμές αφορούσαν τον καλό φίλο και ομοιόβαθμο συνάδελφο του Διοικητή μας, Μοίραρχο Τσάντη Πέτρο. Πικρές πράγματι και χωρίς περίσκεψη οι παρατηρήσεις του κ. Ανωτέρου μας.

Θυμάμαι πως στο γραφείο του Διοικητού μας είχαν μπει στη συνέχεια δυο άλλοι Αξιωματικοί : Ο Υπομοίραρχος του Β΄ Αστυνομικού Τμήματος Δάρρας Μιχάλης και ο Υπομοίραρχος Ξηράκης Γιάννης φίλος του Δάρρα που ήταν Διοικητής στην Υποδιοίκηση Χωροφυλακής Στυλίδας και είχε έρθει στη Λαμία να ακούσει και εκείνος τα σχολιανά του για μια διάρρηξη που έγινε σε άλλη περιφέρεια Αστυνομικής ευθύνης.

Έτσι για την ιστορία αναφέρω ότι τον Γιάννη Ξηράκη ύστερα από κάμποσα χρόνια τον συνάντησα στο Βόλο. Είχα αποστρατευθεί από τη Χωροφυλακή, έμεινα μόνιμα στην όμορφη αυτή πόλη, εργαζόμουν ως ελεύθερος επαγγελματίας και εκείνος Αντισυνταγματάρχης Χωροφυλακής υπηρετούσε ως Διοικητής Χωροφυλακής Μαγνησίας. Συνδεθήκαμε με αγνή φιλία, κάναμε συχνή παρέα τόσο κατά την διάρκεια της υπηρεσίας του όσο και στα μετέπειτα χρόνια δηλαδή με τη δική του αποστρατεία ως Στρατηγός πλέον εκείνος.

Σεμνός καλοκάγαθος, ευγενής και άκακος ο φίλος μου ο Γιάννης. Τότε και αρκετές φορές είχαμε αναφερθεί σε εκείνο το επεισόδιο της Λαμίας και φυσικά δεν εγκρίναμε τη συμπεριφορά του τότε Ανωτέρου Διοικητού στο Μοίραρχο Τσάντη Πέτρο.

Κλείνω παρένθεση και συνεχίζω.

Πολλοί στενοχωρημένοι και οι τρεις τους μιλούσαν γι' αυτή την προσβολή και εγώ με τον Αυφαντή χωρίς να μας βλέπουν «κρυφακούγαμε» τα όσα έλεγαν.

Για την ιστορία θυμάμαι πως οι προσπάθειες των συναδέλφων μας που υπηρετούσαν στο Τμήμα Ασφαλείας για την ανακάλυψη των δραστών διαρρήξεως του καταστήματος ΑΣΤΡΑΚΑ και πριν από εκείνη τη συγκέντρωση, ήταν χωρίς ανάπαυση. Μεταξύ μας δε οι συνάδελφοι, αυτό το γεγονός το κουβεντιάζαμε ανεξάρτητα στο που υπηρετούσαμε.

Λένε μια παροιμία: «Έξω απ το χορό πολλά τραγούδια ξέρω», αν όμως τον σύρω «μπερδεύω τα πόδια μου». Δεν είναι εύκολο να βρεις κάποιους διαρρήκτες ιδιαίτερα σε μια



μεγάλη διάρρηξη και τούτο γιατί και αυτά τα περιθωριακά στοιχεία λαμβάνουν τα μέτρα τους στο να εμποδίσουν τη σύλληψή τους.

Οι έρευνες όμως της Αστυνομίας δεν σταματούν όπως έγινε και τότε και ύστερα από δυο περίπου μήνες οι υπηρεσίες Λαμίας και Θεσσαλονίκη συνεργαζόμενες συνέλαβαν τους δράστες εκείνης της διάρρηξης και πριν συλληφθούν με τις έρευνες που γινόντουσαν στη Λαμία σε κάποια γωνιά του κενοτάφιου του Θανάση Διάκου οι άνδρες του Τμήματος Ασφαλείας Λαμίας βρήκαν σπασμένες κλειδαριές του καταστήματος ΑΣΤΡΑΚΑ.

Εκείνο το ατυχές ξέσπασμα του Ανωτέρου Διοικητού είχε και συνέχεια. Τα μεταξύ μας κουτσομπολιά έλεγαν πως ο Τσάντης ο οποίος πράγματι ήταν ένας έξυπνος και δραστήριος Αξιωματικός με πολλές αστυνομικές επιτυχίες στο ενεργητικό του, αλλά και άλλοι συνάδελφοί του, κυριολεκτικά τα έβαλαν με τον Ανώτερο Διοικητή, Συνταγματάρχη (Αν), προσφεύγοντας στο Αρχηγείο της Χωροφυλακής από το οποίο ζητούσαν δικαίωση. Εκείνος ο Ανώτερος σε βαθμό και θέση Αξιωματικός, πρέπει να ομολογήσω πως, ήταν ένας πολύ αξιόλογος και υπεύθυνος στη δουλειά του άνθρωπος.

Στενοχωριόταν με το παραμικρό, ήθελε την απόλυτη έννομη τάξη η οποία δυστυχώς δεν έρχεται όπως τη θέλουμε εμείς. Ενδιαφερόταν για τους υφισταμένους και όταν βρισκόταν στις καλές του ήταν σκέτο πανηγύρι, ιδιαίτερα στο πιο κοντινό του προσωπικό.

Όμως δυστυχώς όταν είχε τα νεύρα του παρουσίαζε κάτι «μπουρίνια» τα οποία με δύναμη άνοιγαν τα χείλη του σαν «πιλοτή» και η όποια σαν καταρράκτης νεροποντή έπαιρνε μπροστά δικαίους και αδίκους. Βέβαια μετά την καταιγίδα, τις αστραπές και τις βροντές ερχόταν ξανά στο πρόσωπό του η γαλήνη και τρόπον τινά με την καλή του συμπεριφορά ήταν σαν να ζητούσε συγγνώμη για τα όσα πριν λίγο είχε αραδιάσει, ήταν όμως, φευ, πολύ αργά.

Τότε μάλιστα έλεγαν οι κακές γλώσσες, η Αγία Μαρίνα, η οποία είναι φύλακας Άγγελος των λουομένων στο δικό της χώρο με το Εκκλησάκι της που εκείνη «στεγάζεται» δίπλα στη θάλασσα στη όμορφη Στυλίδα, όχι μόνο δεν ενέκρινε στο να «πνιγούν» τόσα αστυνομικά όργανα με μια άφρονα διαταγή του Ανωτέρου Στερεάς Ελλάδος, αλλά τον τιμώρησε κιόλας. Εκείνος ο πράγματι καλός Αξιωματικός είχε στερηθεί τις περαιτέρω προαγωγές του σε μεγαλύτερους βαθμούς Ιεραρχίας.

Είπα πως οι κακές γλώσσες τα λέγανε όλα τούτα και δεν με πολύ-ένοιαζε να μάθαινα περισσότερα, γι' αυτό και εδώ έγραψα όσα εξ ιδίας αντιλήψεως γνωρίζω, όχι τίποτε άλλο αλλά να έτσι απλά τ' άγραψα για να περάσω την ώρα μου.

Εν κατακλείδι, μια που πιστεύω ότι οι αναμνήσεις μου τις οποίες εδώ αναφέρω θα δουν το φως της δημοσιότητας και στο διμηνιαίο περιοδικό «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ» θέλω να πω στους εν ενεργεία νεώτερους συναδέλφους μου ότι τους αγαπώ και λόγω των πολλών κινδύνων που τους περιτριγυρίζουν προσεύχομαι στο Θεό να τους έχει καλά στην υγεία τους και να τους προστατεύει στα δύσκολα υπηρεσιακά τους καθήκοντα!

**Σημείωση: Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ» ΚΑΙ «ΡΟΔΙΑΚΗ»**